

Thính Tuyết Lâu 2 - Phong Vũ

Contents

Thính Tuyết Lâu 2 - Phong Vũ	1
1. Phong Vũ	1

Thính Tuyết Lâu 2 - Phong Vũ

Giới thiệu

Nguồn: nhanmonquan. com Dịch: Quân Xà Lỗn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-tuyet-lau-2-phong-vu>

1. Phong Vũ

Tân tri tao bạc tục, cự hảo cách lương duyên (3). Tâm đoạn tân phong tửu, tiêu sầu hựu kỉ thiên.

— Lý Thương Ẩn - >

(Tạm dịch:

“Bảo Kiếm Thiên” gửi gắm tráng chí, đã sớm nguội lạnh, đơn chiếc một mình phiêu bạc thiên nhai, đời này sắp tàn.

Lá đã khô héo, lại còn gặp mưa gió, người trên thanh lâu vui vầy trong ca vũ yến nhạc.

Tri kỷ mới kết giao, chạm phải những chỉ trích công kích của thế tục nhạt nhẽo, hảo bằng hữu năm xưa cũng cách trở lương duyên, quan hệ càng ngày càng xa vời.

Ta tuy muốn có rượu Tân Phong⁴ mà không thể được, muốn uống rượu tiêu sầu, nhưng mỗi một đấu lại hao mất bạc tiền).

“Lão đại, có thư cho người”.

Một thành viên của tổ chức đi vào thạch ốc nhỏ giọng bẩm cáo, sợ quấy nhiễu thủ lãnh đang đọc sách. Nhưng thanh âm của gã vẫn vọng hồi vọng vắng trong gian phòng đá đơn sơ rộng rãi, làm cho hắc y nhân ngồi bên song cửa vụt quay đầu lại.

“Để xuống đó được rồi”. Hắc hờ hững phân phó, trên gương mặt mang mặt nạ da người lại không có một chút biểu tình gì.

Nhìn ánh mắt lạnh buốt như thu thủy của thủ lãnh, tên thuộc hạ không khỏi cảm thấy hoang mang, liền đặt lá thư xuống chuẩn bị thoái ra.

“Đợi một chút...”.

Bất chợt gã nghe thủ lãnh lên tiếng, liền dừng bước, chỉ cảm thấy cổ tay bị bóp chặt, đã bị lão đại bầu lấy mạch môn. Tên thuộc hạ không biết mình đã làm gì sai, hoảng kinh thất sắc, trán lấm tấm mồ hôi lạnh, nhưng vẫn không dám vùng vẫy, chỉ chờ thủ lãnh xử trí.

“Hai tháng rồi, máu ứ trong người ngươi vẫn còn chưa tan?”. Buông cổ

tay gã, thủ lãnh trầm ngâm một hồi, sau đó phân phó: “Tiểu Nhạc, để ta kêu Lang đại phu qua khám cho ngươi — Phải tu dưỡng cho lành hãn, nếu không sẽ để lại mầm bệnh”.

“A?... Phải, phải!”. Tên thuộc hạ trẻ tuổi tên gọi Tiểu Nhạc tới giờ mới có phản ứng, lại vừa kinh hãi vừa cảm kích hồi đáp: “Thuộc hạ không có gì đâu, lão đại không cần bận tâm! Cái mạng bản tiện này, chết cũng đâu có sao”.

“Sát thủ cũng là người, đâu cần nghĩ tính mệnh của mình như cỏ rác!”.

Nhìn quang cảnh núi đồi cuối xuân ngoài cửa sổ, thanh âm của thủ lãnh lại nghiêm khắc như đang dạy dỗ: “Ngươi ghi nhớ lấy, vô luận cảnh huống ra sao, đều phải sống còn. Trong số thủ hạ của ta, không có người nào không cầu sinh trước cầu tử!”.

“Dạ... thuộc hạ nhớ kỹ”. Thanh âm của Tiểu Nhạc có hơi tắc nghẽn, dùng hết sức gật đầu.

Lần trước lúc chấp hành nhiệm vụ, mình đã bị nội thương không nhẹ, sau đó điều lý một vài ngày cũng không cảm thấy dị thường gì nữa, không ngờ lại bị lão đại nhìn ra... Đối với tiểu nhân vật như mình mà cũng quan tâm lo lắng như vậy — Thủ lãnh... thật không giống bộ dạng của một Sát thủ chi Vương!

“Đi ra đi”. Tay thủ lãnh buông xuống, lại mở sách ra, trên gương mặt mang mặt nạ da người vẫn không có một tia biểu tình. Hắc cầm cuốn sách lật đến trang sách đang xem hồi nãy lúc tên thuộc hạ tiến vào — là một bài thơ ngũ ngôn của Lý Nghĩa Sơn: “Phong Vũ”.

Thật là kỳ quái... Lão đại không ngờ lại thích thứ thi từ ca phú đó. Lúc thoái ra, nhìn thấy nội dung trang sách, Tiểu Nhạc không khỏi cảm thấy kỳ quái — Phải biết con người đó là lão đại của tổ chức sát thủ lớn nhất thiên hạ!

Một sát thủ đọc Đường thi...

Tổ chức Phong Vũ. — Bất quá gã hiện tại mới biết xuất xứ của cái tên tổ

chức mà thủ lãnh mệnh danh.

Ngoài cửa sổ mưa bụi cuối xuân lất phất liên miên, nhìn tên thuộc hạ trẻ tuổi đi ra, Thu Hộ Ngọc thở dài một tiếng, giơ tay sờ lên mặt nạ, cảm thấy vết thương đằng sau mặt nạ đang đau rất nhẹ nhẹ.

Ba năm rồi... Mỗi lần trời mưa âm u, đều lại đau. — Phảng phất đang không ngừng đề tỉnh hãn, trong sinh mệnh của mình đã từng đi qua một quá khứ tàn khốc đầm máu! Là một trường ác mộng hãn trọn đời vĩnh viễn không thể quên...

Tất cả mọi người đều biết, Phong Vũ là tổ chức ám sát trứ danh nhất trong giang hồ; tất cả mọi người đều biết, thủ lãnh của Phong Vũ tên là Thu Hộ Ngọc... Thu lão đại.

Nhưng không một ai biết hãn còn có một cái tên khác: Lôi Sở Vân.

o o o

Vào chuyện

Đó là tên của một người chết... Cái tên đó có thể đã ở cùng một chỗ với tên tuổi của tất cả mọi người trong Lôi gia của Phích Lịch Đường, khắc trên mộ bia ở một loạn táng cương hoang lương. Trong giang hồ ngày nay, đã không còn có ai nhớ tới — Dù sao đi nữa, đại thiếu gia của Lôi gia năm đó gần hai mươi tuổi đã chết trong thảm họa diệt môn, lúc còn sống trong giang hồ đã nổi danh là yếu đuối thiện lương vô tri, cả ngày cứ ngâm thơ làm từ như văn nhân mặc khách, ỉ hòng ôi thúi, căn bản không phải là một người võ lâm.

Cho nên, lúc Thính Tuyết Lâu chuẩn bị san bằng Giang Nam, Tiêu Ưc Tình — vị bá chủ trẻ tuổi anh tài trời sinh kia đã lợi dụng nhược điểm đó của hắn, chỉ phải một người là làm tan rã hết trọn một Phích Lịch Đường, giới hạn cái giá chinh phục tới mức thấp nhất.

Trong ánh mắt đằng sau mặt nạ của Thu Hộ Ngọc dâng trào một vẻ cười cợt trào phúng, lắc lắc đầu, cầm lá thư thuộc hạ mới đem tới.

Trên thư có chấm năm điểm đỏ tươi, ý nói đây là đơn đặt ám sát xếp hạng cao nhất mà tổ chức tiếp nhận — Bằng vào thanh danh ngày nay của Phong Vũ, tiếp lấy nhiệm vụ năm điểm máu như vậy, ít ra cũng thu vào tay mười vạn lượng bạc thù lao. Hắn mở lá thư ra.

“Họ tên: Già Nhục.

Thân phận: Bái Nguyệt Giáo đại tể ti”.

Giá tiền: mười vạn lượng”.

— Đằng sau, dùng bút đỏ ghi chú — “Hoàng kim”. Hắn hơi động dung.

Mười vạn lượng hoàng kim giết một người — cơ hồ là thủ bút của thiên giới! Có ai có thể bỏ ra cái giá cao như vậy? Có ai có thể trả cái giá như vậy để

giết một người? Làm thủ lãnh, hắn không giống như những sát thủ chỉ hoàn thành nhiệm vụ mà bất tất hỏi tới cổ chủ là ai, hắn tất cần phải xem xét thân phận của cổ chủ, sau khi xác định đối phương có thể trả cái giá đã hứa, mới dẫn đo tới có tiếp nhận mới hay không.

Mục quang của hắn chuyển đến phần cuối thư, chợt ghim chặt tại chỗ —

Ở đó, trên tờ giấy trắng như tuyết, rõ ràng ràng viết ba chữ: Thính – Tuyết -

Lâu!

Tiếng mưa gió ngoài cửa chợt ào ạt vang vọng, bầu trời âm trầm như mực

— như cái đêm chém giết đẫm máu ba năm trước!

“Tên kia, tên kia, còn tên kia nữa... lôi ra giết hết”.

“Mấy kẻ đó còn hữu dụng, đầu độc, biên nhập vào Tử sĩ đội”.

“Bên kia, trói chân trói tay lại, thông tri cho người nhà của chúng đến chuộc — Mỗi người năm vạn, nội trong ba ngày không đưa đến, giết”.

Trong đại lao của Thính Tuyết Lâu, nhốt đầy tù binh mang về sau khi chinh phục các bang phái Giang Nam lần này. Người chen chúc thành đống, mặt mày vấy máu khô, ai ai cũng mang nhãn quang sợ hãi đến mức gần như tê dại, nhìn bàn tay chỉ về phía bọn họ — Người có quyền lực thao túng sinh sát đó không ngờ là một nữ tử. Mặt che khăn lụa mỏng, đứng giữa vũng máu.

Ngoài song cửa là đêm đen lặng câm chết chóc, còn trong lao cũng là một sự tĩnh mịch chết chóc, ngẫu nhiên có người lúc bị chỉ trúng, vì sợ hãi và khẩn trương cực độ mà phát ra tiếng kêu la khóc lóc, lập tức đánh đổi bằng một lời phản phó lạnh lùng — “Lôi ra ngoài, giết!”.

“Tĩnh cô nương, người bị giết đã quá nhiều rồi!”.

Cuối cùng, lúc ngón tay thon thả lại chỉ về phía một đám người, một nam tử cao lớn anh tuấn bên cạnh chung quy nhện không được lên tiếng khuyên can, thấy trong đám đông có rất nhiều đứa bé kinh hoàng khóc rống, có hơi động lòng trắc ẩn: “Ta thấy đứa bé tám chín tuổi cũng không đáng gì, thả ra đi”.

“Tam lãnh chủ, không tưởng được người lại rất nhân từ...”. Nữ tử che khăn sa lạnh lùng cười lên, chợt tiếng cười ngưng bật, gần từng tiếng: “Lên năm tuổi, có người đã giết mẹ ta — Mười năm tuổi đã tìm đến cừu nhân, ta đã giết toàn gia y”. Mực quang của nàng như làn chớp rơi trên người bạch y nam tử, khoé miệng có nụ cười tàn khốc: “Cho nên, không nên coi thường con nít...”

Tam lãnh chủ! Ta thà buông tha mấy lão già tám chín chục tuổi, cũng quyết không tha mấy đứa bé tám chín tuổi!”.

Không nhìn ánh mắt kinh hoàng của đồng liêu bên cạnh, nàng quay người phát tay về phía đao phủ thủ: “Lôi toàn bộ ra, giết!”.

Lúc hạ mệnh lệnh tử vong đối với những người sợ hãi tuyệt vọng kia, đặc biệt là nhìn thấy những đứa bé thơ ngây đang khóc thét trong đám đông, trong ánh mắt sáng ngời đằng sau tấm khăn sa mỏng che mặt của nàng chợt thoáng hiện một vẻ cười tàn khốc — Những hài tử vô dụng chỉ biết khóc kia... kỳ thật có giữ mạng lại, sau khi khôn lớn cũng không có chỗ dùng tới, chỉ bằng cứ cho chết sớm để sớm siêu sinh.

Không có ai liệu tưởng được, thậm chí cả chính nàng cũng không tưởng được, hai năm sau, nàng sẽ ở dưới tình huống như vậy, nhìn thấy một đứa bé gái khóc không ngừng — Nhưng chính đứa bé gái đó đã hủy diệt tất cả!

Đám đông sắp bị giết sạch phát ra tiếng khóc than vang trời, có những kẻ điên cuồng phản kháng lập tức bị chém đứt đầu, còn lại có người há miệng chửi lớn, có người lại khóc rống cầu xin, nhưng ánh mắt sau lớp khăn sa mỏng hoàn toàn tách rời xa lánh.

Dưới sự đánh đuổi của đao phủ thủ, đám đông đi ra ngoài với một tốc độ cực kỳ chậm chạp... Đột nhiên, phảng phất cảm thấy gì đó dị thường, nữ tử áo lụa đào được gọi là “Tĩnh cô nương” lại giơ tay chỉ: “Người thứ ba bên phải, ra đây!”.

Tay nàng chỉ về phía một người đeo xiềng xích nặng nề, mình đầy vết máu trong đám đông.

Người đó tuổi còn rất trẻ, là một trong số ít còn có thể bảo trì lý trí, thủy chung không làm ra cử động mất khống chế gì. Nhưng lúc đi về hướng tử vong bất chợt bị kêu ra, cũng không khỏi đắn đo bối rối. Tuy mặt đầy vết máu, vẫn nhận ra là một thiếu niên anh tuấn.

“Con bà người, Tĩnh cô nương kêu người đi ra kia! Có điếc không?”. Bên cạnh lập tức có một đao phủ thủ đẩy hẳn ra.

“Muốn giết thì giết, còn gì hay ho để nói nữa!”. Trong một gian tù thất khác, thiếu niên lạnh lùng nói với nữ tử đáng sợ kia, tựa hồ bình tĩnh tiếp nhận tử vong: “Không cần vọng tưởng ta sẽ nương nhờ Thính Tuyết Lâu các người!”.

Sau tấm sa che mặt, ánh mắt lãnh đạm nhìn hẳn một hồi, giữa đôi môi tươi đẹp chợt thoát ra một câu: “Lôi Sở Vân, biết ta là ai không?”.

Nàng từ từ giơ tay tháo tấm khăn sa che mặt xuống — “Là nàng?”. Người trẻ tuổi một mực trấn định phảng phất bị sét đánh, thoát miệng la lên: “Cầm Nữ?... Sao được, sao có thể là nàng được!”. Hẳn nhận ra nữ tử đó, đó chính là người con gái bán lời ca mấy tháng trước mình đã cứu về từ trong tay đám trẻ ác độc!

Có thể nào một nữ tử yếu ớt từng tìm xin hẳn bảo vệ, ngày nay lại như địa ngục sứ giả đứng trước mặt hẳn?

“Trí nhớ của Lôi đại thiệu gia tốt thật...”. Nữ tử cười cười, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng: “Ta là Thư Tĩnh Dung của Thính Tuyết Lâu”.

...

Bất tất phải nói gì nữa. Mọi thứ đều đã minh bạch.

Người hẳn đã từng cứu về, chính là tử thần của gia tộc bọn họ... Cái nụ cười là, lúc đó, hẳn còn nghĩ mình là một vị đại hiệp, có thể bảo vệ kẻ yếu đuối bị khinh lờn — lại không biết trong mắt đối phương, mình chính là vô tri ngu xuẩn đến mức nụ cười!

“Vô công của Lôi gia các người thật dở hơi, vốn không cần ta thân chinh xuất mã... Nhưng hỏa dược của Phích Lịch Đường lại không thể coi thường...”

Bởi vì vậy, Lâu chủ mới phải ta tiềm nhập... Lôi gia có thể diệt vọng trên tay Thính Tuyết Lâu cũng là một kết thúc huy hoàng — còn hơn là suy đồi trong tay hạng công tử trác táng như người”. Thanh âm của nàng lãnh đạm vô tình.

“Thư Tĩnh Dung”. Hắn nhìn nàng, rên khẽ cái tên ngày ngày đêm nguyên rửa đó.

“Không sai. Xin ghi nhớ nó...”. Nàng lại đeo khăn sa che mặt lên, nhìn đối phương đã thất hồn lạc phách, trong mắt có một chút thương cảm: “Bất quá, ta nghĩ người cũng không thể quên cái tên của người đã giết toàn môn người phải không?”.

Nàng lạnh lùng cười lên, chợt đi qua, tháo xiềng xích trên tay chân Lôi Sở Vân — “Đi đi!”.

Vòng sắt băng lãnh từ trên tay chân rơi xuống, nhưng hắn nhất thời còn chưa tin được, vẫn đứng nguyên đó, nhìn nữ tử đối diện: “Người... người nói gì?”.

“Ta kêu người đi”. A Tĩnh ngược đầu, lạnh lùng nhìn con người đang ngây ngốc, mục quang lãnh khốc hờ hững: “Ta không thiếu bất kỳ một ai nghĩa tình — Người không phải đã từng cứu ta sao? Vậy ta cũng tha người một lần, từ nay về sau, hai bên không ai thiếu ai”.

“Ta đã cứu qua người? Ta.. ta không ngờ đã từng ‘cứu’ người!... Khả khả, khả khả!”. Hắn đột nhiên nhin không được buông miệng cười, cười đến mức mặt mày méo mó. Hắn cười cuồng dại đi ra khỏi lao ngục, gió đêm bên ngoài mát lạnh rả lên mặt hắn, trong gió kéo theo tiếng thét gào thê lệ của người trên hình trường trước lúc lâm tử — Hắn nghe thấy trong đó có thanh âm của chính những thân nhân của hắn.

Tất cả mọi người đều đã chết, nhưng hắn sống còn — Bởi vì hắn đã từng cứu con người giết hại toàn gia hắn... Khả khả khả!

Ngồi trước song cửa, trong tay cầm một khế ước ký tên “Thính Tuyết Lâu”, trong cổ họng hắn chợt phát ra tiếng cười khổ trầm thấp.

Từ khi có thể lực của riêng mình, hắn chưa bao giờ để tắt ngọn lửa phục thù — Cách đây một năm, Thính Tuyết Lâu phát sinh nội loạn, lúc nhị Lâu chủ Cao Mộng Phi và đồng môn sư muội Trì Tiểu Đài của Tiêu Ưc Tĩnh làm phản, vì để giết Tiêu Ưc Tĩnh, hắn đã không cần tiền thù lao đặc phái Phong Vũ sát thủ dính lúu vào. Chỉ tiếc cuối cùng phương kế của Tiêu Ưc Tĩnh cao hơn, Cao Mộng Phi chết, Trì Tiểu Đài bị cầm tù, phản loạn hoàn toàn thất bại.

Cả vụ bội phản nhân vật trọng yếu như vậy, kế hoạch chu toàn như vậy cũng vô phương đánh ngã Thính Tuyết Lâu, vậy trông cậy vào sức lực của một mình hắn càng không có cách nào giết chết Tiêu Ưc Tĩnh — Điểm đó, người làm Sát thủ chi Vương như hắn biết rất rõ.

Cho nên hắn chỉ còn nước nhẫn nại.

Thính Tuyết Lâu... nhất định nghĩ tổ chức Phong Vũ mình cầm đầu chỉ có mục đích thủ lợi, cho nên tuy biết Phong Vũ từng gia nhập nội loạn trong Lâu, ngày nay vẫn đưa khế ước thư đến.

Khả khả... Có ai biết Thu Hộ Ngọc là Lôi Sở Vân năm xưa?

Cả Thư Tĩnh Dung cũng tuyệt đối không liệu tưởng được, năm xưa nàng niệm tình thả người, nghĩ chỉ là một tên công tử nhà giàu ranh con, tịnh không thể lột xác biến chuyển, nào ngờ đã trở thành thủ lĩnh thế lực lớn nhất trong hắc đạo ngày nay!

Nếu biết được, nàng có hối hận không?

Tuy nói là cứu hắn một lần giải trừ ân oán hai bên, trên thực tế, hắn lại được nàng cứu đến hai lần.

Lần đầu tiên thả hắn, dẫn tới việc Thính Tuyết Lâu chủ bất mãn truy cứu, sau khi A Tĩnh và Tiêu Ưc Tĩnh tranh chấp kịch liệt trong mật thất, Tiêu Ưc Tĩnh đã phát ra lệnh hành hình, phái toàn bộ Thất sát thủ trong Xuy Hoa Tiểu Trúc tiến hành truy sát hắn trong phạm vi Trung Nguyên.

Thời gian một tháng đó hắn lang thang cơ cực, như một con chuột không thấy ánh mặt trời.

Đến một đêm, lén lút đi bái tế toàn gia, hắn đã bị phát hiện.

“Thả hắn đi”. Khi đám sát thủ đang định cắt đầu đem về phục mệnh, đã nghe thấy mệnh lệnh lạnh lùng đó — Một nữ tử toàn thân y phục lụa đào, nắm kiếm chấp tay sau lưng, đứng giữa đám mộ phần, lưng đối diện đám người đó, gần từng tiếng hạ lệnh.

“Tình cô nương?”. Chúng nhân thất kinh kêu lên, trong đó có một sát thủ do dự: “Nhưng Lâu chủ phân phó...”.

“Lâu chủ ở đâu, tự ta sẽ đi chịu trách nhiệm!”. Thanh âm của nàng lãnh khốc vô tình: “Còn chưa cút đi, ta sẽ động thủ sát nhân đó!”. Nàng ngửa đầu nhìn trăng, Huyết Vi kiếm trong tay lấp lánh huyết quang ánh ánh.

“Tuân mệnh”. Thất sát thủ chung quy bị khí thế của nữ lãnh chủ trong Lâu áp đảo, buông tha hắn, chia nhau bỏ đi.

Hắn vừa khôi phục tự do lại bộc phát đến trước những mộ bia, mượn ánh trăng nhìn từng cái tên trên bia: Lôi Liệt, Lôi Chấn Thiên, Lôi Chấn Vũ, Lôi Châu Thị, Lôi Sở Ngọc, Lôi Vĩnh Như... Từng dòng từng dòng khắc hẳn, toàn bộ đều là thân nhân từng chung sống với hắn.

“Tiêu Ưc Tình... Tiêu Ưc Tình!... Sẽ có một ngày ta sẽ giết ngươi!... Ta muốn giết ngươi!...”. Hắn cũng nhin không được nữa, cúi đầu khóc nức, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp như dã thú. Thù hận khắc cốt ghi tâm, cho dù hắn có chảy cạn máu, xương thành tro, hắn cũng không thể quên!

“Xem ra ta đã đề tính ngươi một cách vô hiệu...”. Bất chợt, nữ tử áo lụa đào đó lạnh lùng lên tiếng: “Còn Thư Tĩnh Dung ta đâu? Lẽ nào ngươi đã quên?”

— Xin ngươi nhớ cho kỹ, giết toàn gia ngươi ta cũng có một nửa”.

“Không sai... Thư Tĩnh Dung. Thư Tĩnh Dung... sẽ có một ngày ta sẽ báo thù!”. Hắn nghiến răng, gần từng tiếng thề nguyện... nhưng không biết tại sao, khi nói đến ba chữ “Thư Tĩnh Dung”, đáy lòng hắn đau xót như bị cứa xé! Đó không chỉ là thù hận, đắng cay, phẫn nộ, mà còn hòa lẫn vào vô số tình cảm không thể nào miêu tả rõ được.

“Nhìn ta, nói lớn lên!”. Không biết từ lúc nào, nàng đã đến bên mình hắn, lãnh khốc nhìn mộ bia, quát xẵng.

“Ta phải báo thù! Ta phải để tất cả mọi người của Thính Tuyết Lâu phải chết!”. Đầu hắn gục lên mộ bia của phụ thân, dụng toàn lực gào lên.

“Ngươi không dám nhìn ta?... Ngược đầu lên!”. Nàng chợt giận dữ nắm vai hắn: “Nghĩ rằng ngươi đã từng cứu ngươi thì có gì khác biệt sao? Không có!”

Vẫn là hung thủ sát nhân, trên tay vẫn nhuộm toàn là máu của huynh muội của ngươi! Nếu ngươi còn yếu ớt như vậy, ta cứu ngươi cũng là chuyện vô ích, ngươi cần phải dựa vào lực lượng của mình mà sống còn, nhìn ta đây!”.

“Không... không cần nhìn ta!”. Hắn quyết tâm xoay đầu đi, cơ hồ thất thố trốn tránh gì đó.

“Tại sao? Nhìn ta, nói lớn lên!”. Đối phương không biết tại sao, bức bách như ra mệnh lệnh: “Ngươi không phải là Lôi đại thiếu gia sao? Nếu không tự mình đứng dậy nổi, ngươi sẽ không bằng một con cho hoang ngoài đường! Ta thả ngươi đi không phải là để ngươi đi làm một con chó, ngươi có biết không?”

Ngược đầu dậy, nhìn ta!”.

“Không cần nhìn ta! Không cần nhìn!”. Hắn chợt phát điên xoay mình chạy đi, lại bị nàng bấu lấy cổ tay như ánh chớp: “Đứng lại!”.

“Không cần nhìn ta...”. Hắn thôn thức vùng vẫy, dụng lực ngoẹo đầu qua.

Nhưng, lộ ra qua mái tóc lòa xòa bù xù của hắn, nàng vẫn nhìn thấy!

— Mặt của hắn!

Đó cơ hồ đã không còn là một gương mặt người nữa, trên mặt chẳng chít vết thương, nhìn không ra dấu vết ngũ quan... Hấn đã hủy dung!

Sát na đó, cả nàng lãnh khốc như vậy cũng bị chấn động, nhìn bộ mặt khủng bố trước mắt, quyết định buông tay. Sau đó, không biết tại sao, lại cười nhẹ. Ánh trắng trắng nhợt rải rắc xuống, bao trùm nữ tử mỹ lệ giữa loạn táng cương, phảng phất đến từ một thế giới khác.

“Một tháng nay, vì để tránh thoát truy sát... ta đã tự hủy mặt”. Hấn cũng không vùng vẫy nữa, chậm chậm thốt, trong giọng nói đột nhiên có vẻ thương tâm cay đắng không tương xứng với tuổi tác: “Vì để sống còn, ta cái gì cũng có thể làm — Người tốt hơn hết hãy giết ta ngay bây giờ, nếu không, ta tuyệt đối sẽ bất chấp mọi thủ đoạn đến báo thù! Ta nhất định sẽ đến báo thù!”.

Nhìn con người trước mắt, A Tĩnh chợt cười lên, nụ cười lạnh lùng, nhưng lại mang theo phần nào hài lòng!

“Được... Ta đợi người đến báo thù!”. Nàng lấy trong mình ra một kim bài nho nhỏ, quăng qua — “Đây là lệnh bài của Thính Tuyết Lôu, cầm lấy nó, trốn khỏi Trung Nguyên đi trốn ở quan ngoại! Thất sát thủ của Thính Tuyết Lôu, người nghĩ là trò cười sao?”.

Kim bài bóp chặt trong tay hấn, dùng hết sức đến mức cơ hồ ghim vào lòng bàn tay hấn.

Không nói một câu, hấn xoay mình bỏ đi, nhưng cảm giác nội tâm phức tạp cực độ khiến cho hấn cơ hồ điên cuồng!

“Tại sao? Tại sao lại cứu ta?”. Hấn đột nhiên xoay mình, đứng thẳng người, nhìn nữ tử áo lụa đào cũng đang xoay mình bỏ đi, cơ hồ khản giọng cuồng dại hỏi, mắt cũng ngẩn lệ: “Tại sao không để ta chết một cách đơn giản?... Tại sao không giết ta? Tại sao người không giết ta? Tại sao không để ta hận người một cách đơn giản”.

A Tĩnh bỗng quay đầu, cười lên — “Bởi vì ta tịnh không phải hư hoại như người tưởng tượng”.

Lần này, trong nụ cười của nàng không ngờ có ánh sáng kỳ dị gì đó, gương mặt như băng tuyết cũng nhu hòa: “Ta và y... đều không phải”.

“Kẻ yếu tất phải chết, kẻ mạnh mới có thể sinh tồn — Cái đó ta và y đều đồng ý, cho nên ta mới theo y chinh phục thiên hạ vô lâm”.

“Nhưng, người thất bại lại là vì sự thiện lương của người. Nếu người không cứu ta, Phích Lịch Đường không thể bị diệt môn dễ dàng như vậy; nếu quả người là người không cảm tình chính nghĩa, có lẽ Lôi gia còn có thể bảo toàn được...”.

“Kẻ yếu tất phải chết, nhưng thiện lương và chính nghĩa lại không thể

dùng cái chết để hồi báo... Kỳ quái hả? Tuy tự ta làm không được, nhưng đối với người có phẩm chất đó ta lại luôn luôn kính trọng trong lòng”.

“Cho nên ta thả người... Tuy ta biết, trải qua chuyện này, một chút Chân và Thiện trong đáy lòng người nhất định cơ hồ đã hoàn toàn bị tiêu diệt...!”.

“Nhưng, ta đã hủy đi một người, ít ra phải tái tạo lại một người khác phải không?”.

Đó là lời nói của nàng tặng cho hấn lúc lâm biệt — Có lẽ biết sau này có khi không còn tương phùng nữa, nữ tử lãnh đạm đó không ngờ lại phá lệ nói nhiều với hấn như vậy! Những lời nói đó, trong đời hấn sau này, có ảnh hưởng không thể đo lường nổi.

“Không cần biết ra sao, xin nhớ kỹ người còn phải báo thù. Cuộc đời của người còn phải tiếp tục... ghi nhớ Tiêu Ưc Tĩnh và Thư Tĩnh Dung hai cái tên đó, hy vọng có một ngày, người sẽ là đối thủ xứng đáng của ta, mà không phải là kẻ lưu lãng lê lét đầu đường”.

“Sau này ắt có dịp”.

Trong lời nói lạnh lùng của nàng hàm ẩn tâm ý ảm cúng, phảng phất như kiếm bén đâm ngập tim — Cái đêm tràn đầy tuyệt vọng và cuồng loạn đó đã in hấn một dấu ấn sâu đậm trên quãng đời còn lại của hấn...

“Thư Tĩnh Dung. Thư Tĩnh Dung...”

o O o

Chung khúc

Ngoài cửa sổ là tiếng mưa gió cuồng bạo, lâu lâu có lá hoa rơi rụng bị thổi lạc vào nhà. Ba năm nay, mỗi lần trời mưa u ám, vết thương trên mặt hấn lại đau đớn âm ỉ, vết thương nội tâm cũng chậm chậm dày vò bứt rứt!

Ba năm nay, hấn biết bao lần ngấm ngầm trù tính kế hoạch, nghĩ làm sao mới có thể giết chết Tiêu Úc Tình — Nhưng, rất kỳ quái, hấn lại hông ngờ chưa từng có ý niệm giết nàng — Tuy biết rõ nàng không thể không chết, lại là vì mọi người đều biết muốn giết Tiêu Úc Tình, tất cần phải trừ khử Thư Tĩnh Dung trước.

Long phượng giữa đám người. Tên tuổi của y và nàng, từ đó tới giờ đều nối liền với nhau — không cần biết nàng có chịu hay không.

Hấn biết nàng là một nữ tử lãnh khốc ra sao. Ba năm nay, cái hấn biết lại càng nhiều.

Trong trường nội loạn ở Thính Tuyết Lâu, Cao Mộng Phi và Trì Tiểu Đài xuất kỳ bất ý hạ thủ với Tiêu Úc Tình. Sau khi phản loạn kết thúc, chịu đựng nỗi đau bị huynh đệ và tình nhân bội phản, Thính Tuyết Lâu chủ nhất thời không khác gì phế nhân, tình cảm ngỡ vực và chán ngán đã để cho hấn tiếp cận.

“Xin lỗi, mỗi lần này bọn ta không làm”.

Lúc giao trả lá thư lại cho sứ giả, thanh âm của hấn cực kỳ bình tĩnh.

Sứ giả của Thính Tuyết Lâu thất kinh nhìn hắc y nhân trước mắt, Sát thủ chi Vương trong hắc đạo, sau đó mặt mày tái nhợt, khe khẽ thỉnh cầu: “Vô luận là sao, xin cho một lời giải thích — Nếu không, thuộc hạ quay về rất khó nói”.

Sau cái mặt nạ da người, ánh mắt của Thu Hộ Ngọc sáng như thu thủy, nhìn bóng chiều mưa gió dịu dặt ngoài song cửa, chung quy rút từ trong mình ra một cái bao, bỏ một kim bài nho nhỏ vào, giao tới tay người đến: “Đem về giao cho Tĩnh cô nương trong Lâu các người, nàng tự nhiên sẽ rõ”.

“A... Thu lão đại thì ra quen biết Tĩnh cô nương?”. Sứ giả mắt sáng lên, cảm thấy sự tình có đường lay chuyển, đang định mở miệng, lại nghe thấy Sát thủ chi Vương bên cạnh điềm đạm hồi đáp một cách quyết đoán — “Không.

Bọn ta... chưa từng quen biết”.

Thê lương Bảo Kiếm Thiên, ki bạc dục cùng niên, hoàng diệp nghênh phong vũ, thanh lâu tự quản huyền.

Tân tri tao bạc tục, cự hảo cách lương duyên. Tâm đoạn tân phong tửu, tiêu sầu hựu kỉ thiên.

1. Bảo Kiếm Thiên, còn có tên là Cổ Kiếm Thiên, là thi tác của Quách Chấn thời tiền Đường, biểu hiện hoài bão giúp nước cứu dân của tác giả.

2. Thanh lâu: chỉ lầu phòng hào hoa tinh trí.

3. Đám đối đầu trên đấu trường chính trị không chịu buông tha nhà thơ, dùng mọi thủ đoạn công kích cá nhân. “Tân tri” chỉ Trịnh Á Đẳng; “Cự hảo” chỉ Lệnh Hồ Đào. Lệnh Hồ Đào lúc đó làm tướng, lại không nghĩ tới tình nghĩa cổ cự với Lý Nghĩa Sơn, không chịu giúp tay chút nào.

4. Theo “Cự Đường Thư – Mã Chu chuyển”, Mã Chu lưu lạc, tây du Trường An, tá túc ở lữ điểm Tân Phong, bị chủ quán khinh thường, buồn lòng uống rượu một mình. Sau Đường Thái Tông thưởng thức, đề bạt làm giám sát ngự sử.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-tuyet-lau-2-phong-vu>